

B & A ANTON Importers & Distributors

MINOS
ΚΡΕΤΕΣ ΒΕΣΤ
Extra Virgin Olive Oil

για χονδρική πώληση **Τηλ: 9560 8441**
105A Illawarra Rd., Marrickville

Δελφοί
φέτα βαρελίσια
barrel feta

Delfi
greek feta

DELFI

ibia importex PTY. LTD.

Διατίθεται στην *Kebia*, σε επιλεγμένα καταστήματα τροφίμων, και *delicatessen*.
Επίσης διατίθεται στα καταστήματα *Woolworths*.

4 Carrington Rd, Marrickville NSW 2204 • Tel.: (02) 9558 8555

ΡΕΤΡΟ ΕΛΛΑΔΑ

Ποιά είναι η Κυρά της Ρω και γιατί υπήρξε τόσο σπουδαία στη μοναξιά της;

Το όνομά της έγινε σύμβολο. Σημείο αναφοράς γενναιοσύνης και πατριωτισμού. Μια γυναίκα με πρόσωπό τσαλακωμένο από τις αντιξοότητες, με ένα κορμί зарωμένο από τα χρόνια και τη δύσκολη ζωή, αλλά με βλέμμα πεντακάθαρο και καρδιά αγνή, στο μικρό της νησάκι.

Η κυρά της Ρω, ή κατά κόσμον Δέσποινα Αχλαδιώτη, ύψωνε κάθε μέρα για 34 (κατά άλλους για 40) χρόνια την ελληνική σημαία μια ανάσα από τα τουρκικά παράλια. Σε ένα μέρος άγονο, αφιλόξενο, που μόνο λίγο χορτάρι φύτρωνε στο χώμα. Σε μια μικρή βραχονησίδα που ήταν το σπίτι της, η άκρη της πατρίδας που λάτρευε.

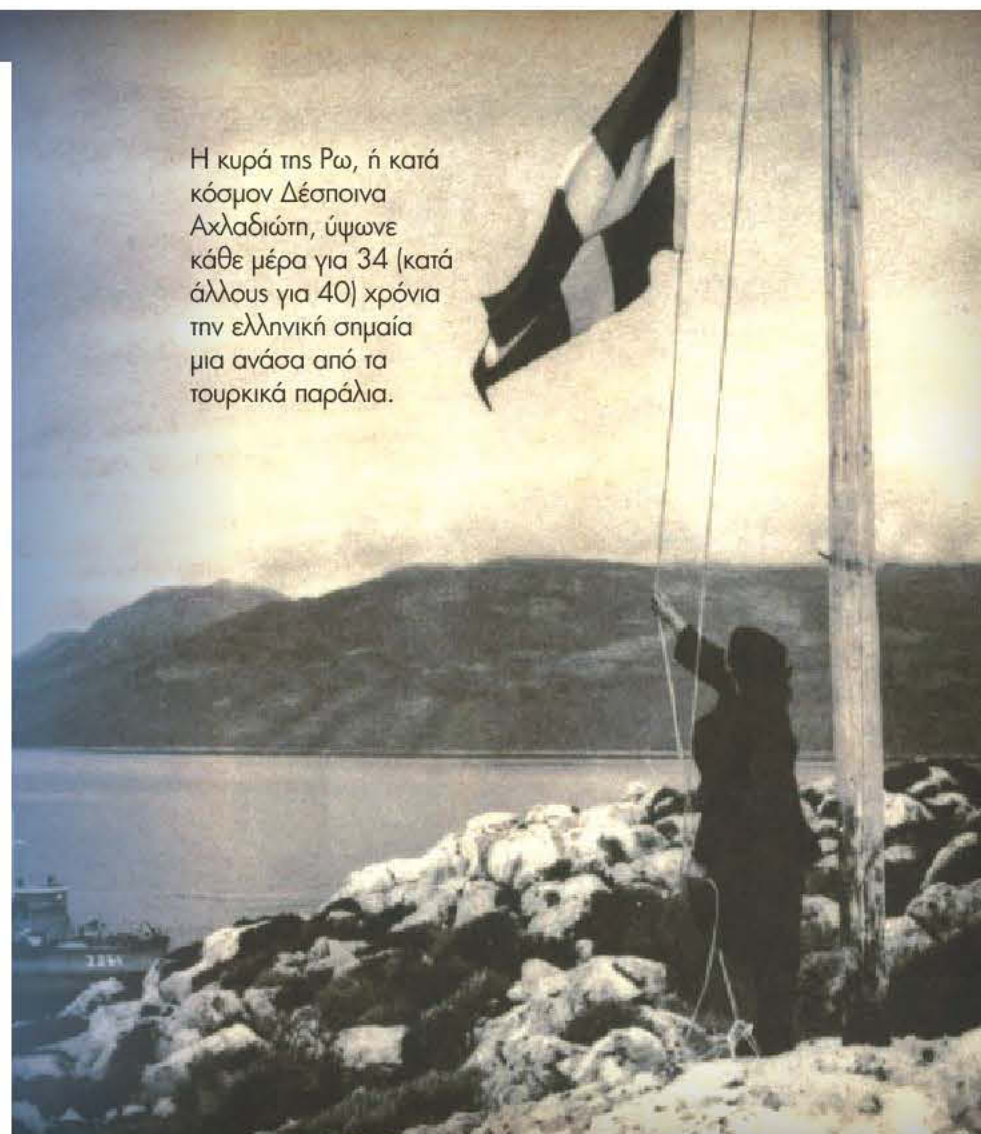
Η Ρω βρίσκεται 4 μίλια δυτικά από το Καστελόριζο και σε απόσταση 12 μιλίων από τις τουρκικές ακτές. Ονομάζεται και Άγιος Γεώργιος, ή αρχαία Ρώγη ή Ρόπη. Εκεί πήρε την απόφαση να μείνει με το σύζυγό της η Δέσποινα Αχλαδιώτη το 1924, ήταν τότε μόλις 25 χρονών. Το Καστελόριζο και τα γύρω νησιά είχαν γεμίσει πρόσφυγες. Στη Ρω ζούσαν τότε λιγοστές οικογένειες. Άγονο μέρος, δεν ήταν για όλους. Η Δέσποινα με τον άντρα της δε δίστασαν. Παρέα με λίγα ζώα για να καλύπτουν τις ανάγκες τους, πήραν όσα υπάρχοντα είχαν και εγκαταστάθηκαν στη Ρω. Η πρώτη φορά που η Δέσποινα Αχλαδιώτη ύψωσε τη σημαία ήταν το 1927, όταν ξύπνησε ένα πρωί και είδε στην κορυφή του νησιού να κυματίζει η τουρκική σημαία. Πήγε στο σπίτι, άνοιξε το σεντούκι, πήρε ένα λευκό σεντόνι και μια γαλάζια κουρτίνα και έραψε τη γαλανόλευκη. Κατέβασε με τον άντρα της την τουρκική, τοποθετώντας στη θέση της τη νέα σημαία.

Λίγα χρόνια αργότερα οι μόνιμοι κάτοικοι του νησιού έφυγαν για να αναζητήσουν μια καλύτερη μοίρα για τους ίδιους και τα παιδιά τους. Η Δέσποινα και ο Κώστας όμως έμειναν. Σχεδόν ολομόναχοι. Όσοπου το 1940 ο Κώστας Αχλαδιώτης αρρώστησε βαριά. Κλινήρης και παντελώς αδύναμος, έπρεπε να μεταφερθεί στο Καστελόριζο. Έτσι η Δέσποινα άναψε φωτιά ώστε να ειδοποιήσει για βοήθεια τους ψαράδες στα καϊκάκια. Άργησαν πολύ να τη δούν όμως. Και τη φωτιά και τη Δέσποινα. Ο άντρας της πέθανε στο δρόμο για το νησί όπου θα του έσωζαν τη ζωή οι γιατροί. Και η Δέσποινα τον κήδεψε μόνη της. Και μόνη της τον έκλαψε.

Το 1943 επέστρεψε στη Ρω από το Καστελόριζο όπου έμεινε για λίγο, παίρνοντας μαζί της την τυφλή μητέρα της. Δύο γυναίκες μόνες στην κατοχή. Ήταν τότε που άρχισε να υψώνει κάθε πρωί την ελληνική σημαία και να την κατεβάζει το βράδυ. Από τη Ρω προσέφερε υπηρεσίες σε στρατιώτες του Ιερού Λόχου. Με "δυνατή φωνή και γοργή περπατησιά", όπως την περιγράφει ο βιογράφος της Κυριάκος Χονδρός, δεν εγκατέλειψε ποτέ το νησί, ακόμα κι όταν το Καστελόριζο, που βομβαρδίστηκε από τους Γερμανούς μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας, το 1943, ερήμωσε σχεδόν από τους κατοίκους του, εκ των οποίων οι περισσότεροι

“**Εμείνα μόνη μου το 1943 στο Καστελόριζο με την τυφλή μου μάνα, όταν έφευγαν όλοι οι κάτοικοι του νησιού στη Μέση Ανατολή και στην Κύπρο. Με την Ελληνική σημαία υψωμένη και την αγάπη για την Ελλάδα βαθιά ριζωμένη μέσα μου πέρασα όλες τις κακουχίες.**”

Η κυρά της Ρω, ή κατά κόσμον Δέσποινα Αχλαδιώτη, ύψωνε κάθε μέρα για 34 (κατά άλλους για 40) χρόνια την ελληνική σημαία μια ανάσα από τα τουρκικά παράλια.

Μετά τα γεγονότα του 1974, όπου Τούρκοι τοποθετούσαν κρυφά τη σημαία τους, η γυναίκα και το νησάκι της έγιναν γνωστά παντού.

Η Δέσποινα Αχλαδιώτη βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών (1975), το Πολεμικό Ναυτικό, τη Βουλή των Ελλήνων, το Δήμο Ρόδου, την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος και άλλους φορείς. Το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας έστειλε ναυτικό άγημα και αντιπροσωπεία του ΓΕΝ στο Καστελόριζο όπου, στις 23 Νοεμβρίου 1975, της απένευσε το μετάλλιο για την πολεμική περίοδο 1941-1944 για τις «προσφερθείσες εθνικές υπηρεσίες της», όπως ανέφερε η απόφαση του Υπουργού Άμυνας.

Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 92 ετών, σε νοσοκομείο της Ρόδου, στις 13 Μαΐου του 1982. Η σορός της μεταφέρθηκε στη Ρω και ετάφη κάτω από τον ιστό όπου ύψωνε τη σημαία.

